

- het invoegen van een definitie voor een “*exchange for physical*”, een pakketorder en een pakkettransactie in artikel 2, 1.; en
- het toekennen aan de bevoegde autoriteiten van de mogelijkheid om marktexploitanten en beleggingsondernemingen die een handelsplatform exploiteren te ontheffen van de informatieverplichting opgelegd door artikel 8, eerste lid, 1. MiFIR, voor wat betreft orders met het oog op het uitvoeren van een “*exchange for physical*” en pakketorders die aan bepaalde voorwaarden voldoen, door invoeging van de punten d) en e) in artikel 9, 1. MiFIR.

Voorts brengt de richtlijn in verordening (EU) nr. 596/2014 (hierna “MAR”) en in verordening (EU) nr. 909/2014²⁰ enkele wijzigingen aan die louter verband houden met de gewijzigde datum van inwerkingtreding van MiFIR. Het betreft o.a. het uitstellen van de datum van inwerkingtreding van artikel 4, 2. en 3. MAR tot 3 januari 2018, de verwijzingen in de bepalingen naar richtlijn nr. 2004/39/EG tot en met 3 januari 2018 en overgangsbepalingen.

Om bovenvermelde redenen, en ter garanderen van de rechtszekerheid en ter voorkoming van potentiële marktverstoring, stelt de richtlijn (EU) nr. 2016/1034 (1) de datum waarop de lidstaten MiFID II omgezet moeten hebben met een jaar uit tot 3 juli 2017 en (2) de datum waarop de lidstaten de omzettingsmaatregelen moeten hebben toegepast en tot de intrekking van MiFID zijn overgegaan met een jaar uit tot 3 januari 2018.

Naast de invoeging van een nieuw artikel 89*bis* inzake de Comitéprocedure, wordt MiFID II gewijzigd:

- door het uitsluiten uit het toepassingsgebied van niet-financiële entiteiten die lid zijn van of deelnemer zijn in een gereglementeerde markt of een multilaterale handelsfaciliteit, of die directe toegang hebben tot een handelsplatform, wanneer zij transacties uitvoeren waarvan objectief meetbaar is dat zij de risico's van de commerciële bedrijvigheid of de activiteiten betreffende het beheer van de kasmiddelen verminderen in artikel 2, 1., onder d), ii); en
- door het vastleggen in artikel 25, 4., a), tweede alinea van de vereisten en procedure opdat een markt van een derde land wordt geacht gelijkwaardig te zijn aan een gereglementeerde markt.

R. F. en G. H.

Gedelegeerde verordening (EU) nr. 2016/1401 van de Commissie van 23 mei 2016 tot aanvulling van richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parle-

²⁰. Verordening nr. 909/2014 van het Europees Parlement en de Raad van 23 juli 2014 betreffende de verbetering van de effectenafwikkeling in de Europese Unie, betreffende centrale effectenbewaarinstanties, *Pb.L.* 257 van 28 augustus 2014.

ment en de Raad betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen met technische reguleringsnormen voor methodieken en grondslagen voor de waardering van uit derivaten voortvloeiende passiva (Pb.L. 228 van 23 augustus 2016), in werking getreden op 13 september 2016

FINANCIEEL RECHT

Europees financieel recht – Herstel en afwikkeling
DROIT FINANCIER

Droit financier européen – Redressement et résolution

Deze gedelegeerde verordening kadert in de bevoegdheid die richtlijn nr. 2014/59/EU²¹ aan de afwikkelingsautoriteiten verleent om passiva van een instelling in afwikkeling af te schrijven en om te zetten.

Vermits derivatencontracten een aanzienlijk aandeel van de passivastructuur van kredietinstellingen vertegenwoordigen, en hun waardering complex is en op verschillende wijzen kan geschieden, is vereist dat de afwikkelingsautoriteiten passende methodieken vaststellen en toepassen om de waarde van uit derivatencontracten voortvloeiende passiva te bepalen binnen een tijdspanne die met de snelheid van het afwikkelingsproces verenigbaar is.

Om die reden schrijft de gedelegeerde verordening o.a. voor:

- hoe de afwikkelingsautoriteit de waardevernietiging ten gevolge van de beëindiging van derivatencontracten moet vergelijken met het bail-in potentieel van dergelijke contracten (art. 2);
- wat voor de taxateur de waarderingsgrondslag is voor het bedrag bij vroegtijdige beëindiging van de derivatencontracten (art. 5) en op welke wijze de taxateur het beëindigingsbedrag moet bepalen (art. 6);
- hoe de taxateur de waarde van geclearde derivatencontracten tussen een instelling in afwikkeling en een centrale tegenpartij moet bepalen (art. 7); en
- op welk tijdstip de taxateur de waarde van uit derivaten voortvloeiende passiva moet bepalen (art. 8).

Naast de methoden inzake de waardebeoordeling, bevat de gedelegeerde verordening eveneens een aantal procedurele bepalingen (zie inzonderheid art. 3), inzake o.a.:

²¹. Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen nrs. 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad, *Pb.L.* van 12 juni 2014, afl. 173, 190.

- de kennisgeving door de afwikkelingsautoriteit van de beëindigingsbesluiten; en
- de wijze waarop vervangingstransacties voor de beëindigde contracten met tegenpartijen kunnen worden aangegaan.

R. F. en G. H.

Gedelegeerde verordening (EU) nr. 2016/1712 van de Commissie van 7 juni 2016 tot aanvulling van richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen met technische reguleringsnormen voor een minimumpakket aan informatie over financiële contracten die in de gedetailleerde gegevens moet zijn vervat, en voor de omstandigheden waaronder het vereiste moet worden opgelegd (Pb.L. 258 van 24 september 2016), in werking getreden op 14 oktober 2016

FINANCIËEL RECHT

Europees financieel recht – Herstel en afwikkeling

DROIT FINANCIER

Droit financier européen – Redressement et résolution

Teneinde te waarborgen dat bevoegde autoriteiten en afwikkelingsautoriteiten gemakkelijk toegang kunnen krijgen tot gegevens over financiële contracten wanneer het toepasselijke afwikkelingsplan of het groepsafwikkelingsplan voorziet in het nemen van afwikkelingsmaatregelen, legt deze gedelegeerde verordening de bevoegde autoriteiten de verplichting op de in artikel 1, 1., onder b), c) of d) van richtlijn nr. 2014/59/EU²² bedoelde instellingen en entiteiten te verplichten om permanent een minimumpakket aan gedetailleerde informatie over dergelijke financiële contracten bij te houden.

De bevoegde autoriteiten zullen deze verplichting opleggen zodra het afwikkelingsplan of het groepsafwikkelingsplan voorziet in het nemen van afwikkelingsmaatregelen ten aanzien van de betrokken instelling of entiteit ingeval aan de afwikkelingsvoorwaarden is voldaan. Bovendien kan de verplichting ook aan de voormelde instellingen en autoriteiten worden opgelegd zonder dat in het nemen van afwikkelingsmaatregelen is voorzien, zo een integrale en doeltreffende planning dit zouden vereisen.

²². Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn nr. 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen nrs. 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad, Pb.L. van 12 juni 2014, afl. 173, 190.

Enmaal de bevoegde autoriteit de verplichting oplegt, moet de instelling of entiteit het minimumpakket aan informatie over de partijen bij het financiële contract, de soort van het financiële contract, de transactie en de clearing, zoals in de bij de gedelegeerde verordening gevoegde bijlage beschreven, op permanente basis voor elk financieel contract bijhouden in haar gegevens. Op verzoek van de bevoegde autoriteit of de afwikkelingsautoriteit moet ze inzage verlenen in deze informatie of de informatie binnen de in het verzoek gestelde termijn overmaken.

Het opleggen van de verplichting om gedetailleerde gegevens van financiële contracten bij te houden, doet geen afbreuk aan het recht van de bevoegde autoriteiten en de afwikkelingsautoriteiten om de nodige informatie uit transactieregisters op te vragen.

R. F. en G. H.

Gedelegeerde verordening (EU) nr. 2016/860 van de Commissie van 4 februari 2016 tot nadere omschrijving van de omstandigheden waarin uitsluiting van de toepassing van de afschrijvings- of omzettingsbevoegdheden noodzakelijk is krachtens artikel 44, lid 3, van richtlijn 2014/49/EU van het Europees Parlement en de Raad betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen (Pb.L. 144 van 1 juni 2016), in werking getreden op 21 juni 2016

BANK- EN KREDIETWEZEN

Europees bankrecht – Herstel en afwikkeling

BANQUE ET CRÉDIT

Droit bancaire européen – Redressement et résolution

Deze gedelegeerde verordening kadert in de toepassing door de afwikkelingsautoriteiten van het instrument van “*bail-in*”, zoals ingesteld door de artikelen 43 tot en met 58 van richtlijn nr. 2014/59/EU²³, dat ertoe strekt de aandeelhouders en de schuldeisers de kosten van de afwikkeling te laten opvangen door de passiva van een instelling in afwikkeling af te schrijven of om te zetten.

Dit instrument van “*bail-in*” mag door de afwikkelingsautoriteit worden toegepast op alle passiva van de instellingen of entiteiten als bedoeld in artikel 1, 1., onder b), c) of d) van richtlijn nr. 2014/59/EU, met uitsluiting van de passiva die uitdrukkelijk worden uitgesloten in

²³. Richtlijn nr. 2014/59/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 mei 2014 betreffende de totstandbrenging van een kader voor het herstel en de afwikkeling van kredietinstellingen en beleggingsondernemingen en tot wijziging van richtlijn nr. 82/891/EEG van de Raad en de richtlijnen nrs. 2001/24/EG, 2002/47/EG, 2004/25/EG, 2005/56/EG, 2007/36/EG, 2011/35/EU, 2012/30/EU en 2013/36/EU en de verordeningen (EU) nr. 1093/2010 en (EU) nr. 648/2012, van het Europees Parlement en de Raad, Pb.L. van 12 juni 2014, afl. 173, 190.